

ΠΡΟΤΟΤΥΠΑ ΕΡΓΑ

ΘΕΑΤΡΟ ΚΥΒΕΛΗΣ. «Όταν λείπη τὸ χρῆμα» δράμα σὲ τρεῖς πράξεις τῆς δας *Εὐγενίας Ζωγράφου*.

Τὸ ἔργο πλέκεται γύρω σὲ μιὰ ὁμορφη κόρη, ποὺ βλέπει τοὺς ἄντρες νὰ ἐπιθυμοῦν τὴν ὁμορφιά τῆς μόνο μὲ ταπεινοὺς σκοποὺς, δίχως κανεὶς ν' ἀντιποκρίνεται στὴ λεύτερη καὶ γενναία ψυχὴ τῆς. Καὶ τὴν ὥρα ποὺ πίστεψε πῶς γεννήθηκε γιὰ αὐτὴ μιὰν ἀληθινότερη ἀγάπη, στὰ στήθια ἑνὸς ἀφεγάδιαστου στοῦς κοινωνικοὺς τρόπους νέου, ἔρχεται μιὰ τραγικὴ ἀπάτη νὰ τῆς δείξῃ πῶς βρίσκεται μέσα στὸν κόσμο τέλεια ὀλομόναχη. Ὁ νέος ποὺ τῆς ἔταξε ἀγάπης παράδεισους, τὴν ἀφίνει τὴν τελευταία στιγμή μαθαίνοντας πῶς τῆς λείπει ἡ πλούσια προίκα ποὺ ὀνειρευότανε, καὶ παίρνει μιὰ τῆς ἀντίζηλη ξαδέρφη, ποὺ δὲν εἶχε τίποτ' ἄλλο ἀγαθὸ ἀπὸ τὸ χρῆμα.

Τὸ δράμα τῆς δ. Ζωγράφου, γραμμένο στὴν καθρεφύουσα, δὲν εἶχε ἀπὸ τὴν τεχνικὴ μεριὰ καμιά ἐμαλότητα νὰ μᾶς παρουσιάσῃ. Ἀκανόνιστα ἐμπνεσμένο, ἄταχτα ὑφασμένο, περισσόλογον γραμμένο. Μιὰν ἀνάδαθη ψυχολογία χαραχτήριζε τὰ πρόσωπα ὅλα, ἀκόμα καὶ τὴν ἥρωίνα, καὶ ὁ σκοπὸς τοῦ ἔργου, δὲν εἰδειχνε πρωτότυπη τάση στίς ἰδέες ποὺ βάλθηκε νὰ ξετυλίξῃ ἀπὸ τὴ σκηνή. Ἡ

κοινωνία μας, σεμνότυφη καὶ στενὴ σὲ κάθε ἀντίληψη, δὲν ἔχει πάρει γιὰ τὴν ὥρα εἶδηση σὲ ποῖο σημεῖο βρίσκονται τὰ κοινωνικὰ ζητήματα, διχομονάχα ἀλλοῦ, μὰ καὶ στὰ ἴδια τῆς σπλάχνα ἀκόμα. Μερικὲς ἰδέες, χιλιοσιπωμένες καὶ χιλιοσυζητημένες, τῆς φαίνονται καινούργιες καὶ κολακεύεται νὰ τίς παρουσιάσῃ μὲ τόλμη κωμικὴ γιὰ ὄσους νοιώθουν.

Καὶ ὁμοῦς τὸ τελευταῖο ἔργο τῆς δ. Ζωγράφου, ἡ φημεριδογραφικὴ κριτικὴ τὸ εἰρωνεύτηκε καὶ τὸ χτύπησε ἀλύπητα. Ἄν ὁ τύπος μας σὲ τόσα ζητήματα μᾶς δείχνεται καθρέφτης μιᾶς ξεφτυσμένης ἀπὸ κάθε γερὴ σκέψη κοινῆς γνώμης, τὸ «Όταν λείπη τὸ χρῆμα» ἔπρεπε νὰ τ' ἀνεβάσῃ στὰ μεσοῦρανα, ὅπως δὰ μᾶς ἔχει συνειθίσει μὲ ἄλλα θεατρικὰ ἔργα, ποὺ δὲν ἔχουν τίποτα τὸ ξεχωριστὸ ἀπὸ τοῦτο τὸ δράμα.

Τὴν αἰτία μπορεῖ κανεὶς νὰ τὴ βρῇ στὴν ἀνισορροπία ποὺ χαρακτηρίζει ὅλους τοὺς κλάδους τῆς κοινωνικῆς μας ζωῆς, κι ἀκόμα περσότερο τὸ λεγόμενο «σοδαρό» Τύπο τῆς Ἀθήνας.